Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

PROLETARI DIN TOATE TĂRILE, UNIȚI-VĂ!

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXIV — Nr. 336 (5770) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Miercuri 16 octombrie 1968

A XIX-a OLIMPIADĂ MEXICO 68

PRIMUL INTERVIU DUPĂ „6,82"!

ACEASTĂ ADMIRABILĂ VIORICA...

● Medalie de aur din prima încercare! ● „Acum nu mai știu nimic"... ● Inimi care bat puternic într-un colț al tribunei ● „Retrospectivă" Söter ● Un pariu făcut la București

La aproximativ 10 minute după terminarea probei de săritură în lungime, în care admirabila atletă Viorica Viscopoleanu, a adus țării noastre cea dintîi medalie olimpică de aur din actuala Olimpiadă, am reușit să trec peste barajele succesive care mă puteau conduce pînă la Viorica. Barajele sînt hotărîte de organizatori și scopul lor este ca nici unul dintre ziariști să nu ajungă la concurenți. La 15 minute după festivitate, medaliații sînt aduși într-o sală de interviuri unde-i așteaptă reprezentanții presei. Pînă atunci vreme de un sfert de ceas, ei sînt la dispoziția televiziunii într-o altă încăpere, special amenajată.

Viorica, pe care Söter o pregătise sub raport psihic de o manieră deosebită față de a altor antrenori (glumind și șiind-o chiar atunci cînd adversarele ei reușeau sărituri bune, grija de a o ambiționa), dar neuitînd să-i repete toate condițiile de concurs pînă în cele mai mici amănunte, venise în concurs hotărîtă să se bată pentru performanță mai întîi. Am găsit-o cu ochii puțin injectați, într-o cameră neprietenoasă sub tribuna oficială, unde împreună cu fostele ei adversare de acum 15 minute, se plictisea fără îndoială. Cînd a văzut pe unul de-ai ei, s-a descătușat și... mi-a sărit de gît. Ne-am îmbrățișat ca pentru toți cei care ar fi dorit s-o facă în acele momente. Dar... timpul îmi era extrem de măsurat și de aceea am rugat-o să-mi spună cîte ceva. Nici nu știa cu ce să înceapă. Am întrebat-o deci ce s-a întîmplat cu piciorul ei drept pe care purta o genunchieră? (După cum se vede nici mie nu-mi prea dădeau tîrcoale ideile în acele momente pentru că această medalie de aur sperată de toți devenise acum o certitudine și nu știam cum să fac ca amănuntele să vă parvină mai repede și dumneavoastră).

VIORICA VISCOPOLEANU s-a născut la Banila, la 8 august 1939. Funcționară. Căsătorită. Face parte din clubul Steaua. A început să practice atletismul cu... crosul. De 8 ori campioană națională, de 5 ori laureată a Jocurilor Balcanice, de 2 ori învingătoare la campionatele internaționale ale României. La J.O. de la Tokio a fost a V-a cu 6,35 m. Cîștigătoare (6,56 m) a concursului preolimpic din 1967 de la Ciudad de Mexico. A îmbunătățit de 12 ori recordul republican. Primul, 5,98 m în mai 1962 la Timișoara, ultimul — pînă acum — cel de luni, de la Mexico. Cu 6,82 m Viorica a repurtat deodată cîteva succese: titlul olimpic și 6 recorduri — mondial, olimpic, european, român, balcanic și al Stadionului Universitar!

— „M-am accidentat la antrenamentul de miercuri, la tendon și am avut oarecari emoții pentru concurs. Stabilisem cu Hansi să fac prima săritură foarte sigur, astfel ca pentru celelalte 5 să nu am preocupări de a repara o eventuală greșeală comisă în prima. Cea de a 2-a încercare urma să fie cea pentru rezultat. Mergînd însă decisă la prima, și totuși nu atît de preocupată de performanța în sine, am realizat tocmai din prima săritură cel mai bun rezultat.

— *Ai depășit la a doua încercare, lucru rar pentru „metronomul" atletismului nostru. De ce?*

— Crede-mă, propriul meu rezultat, deși nu pot să spun că m-a uluit fiindcă la București avusesem sărituri de 6,79 dar neomologate, iar aici treceam de regulă, de 6,60 m, m-a zăpăcit totuși puțin deoarece l-am pus imediat în legătură cu Olimpiada și cu recordul mondial, cu posibilitatea cîștigării medaliei de aur care acum devenise posibilă. Probabil, dusă de asemenea gînduri am ratat bătaia.

— Ce ai dori să transmiți celor de acasă?

— Te rog fă asta pentru mine. Acum nu mai știu nimic...

Am lăsat-o pe Viorica nu pentru că aș fi dorit, ci pentru că un grup de organizatori, destul de încruntați pătrunseseră acolo atît de surprinși că cele trei premiate olimpice sînt... 4 și încă de sexe diferite, au avut mai mult decît intenția să restabilească adevărul... olimpic, apropiindu-se de mine din trei părți diferite și foarte decișI. Am mulțumit, încă o dată, rugbyului care m-a petrecut atîția ani în viață și am ales între soluția atacului „la glezne", fenta salvatoare strecurîndu-mă printre cele trei perechi de brațe care mă căutau, făcîndu-i pe cei trei mexicani să se îmbrățișeze între ei, așa cum făcusem eu puțin mai înainte cu Viorica și, poate, să creadă că au avut vedenii...

Interviu cu Söter

Antrenorul Vioricăi Viscopoleanu a fost, ieri după amiază, unul dintre spectatorii succesului elevei sale. Aflat în tribună, conform regulamentului, el a supravegheat-o pe Viorica cu acea încredere pe care a știut să i-o insufle. Dar era la cca 10 metri în tribună, în dreptul elanului ei. S-au înțeles din ochi după fiecare încercare. De fapt, era ca o repetiție după o partitură învățată pe de rost. Și așa a și fost. Acum Söter sta la un loc cu Mihai Raica, vechiul său prieten și camarad de sport, soțul și antrenorul Liei Manoliu, lîngă fratele acesteia, Iacint Manoliu, fost ziarist sportiv în redacția noastră și acum bursier în Texas pentru specializare, lîngă ceilalți ziariști români. Sîntem o mînă de oameni care palpităm pentru ceea ce reușiseră Viscopoleanu și Mihaela Peneș.

Discuția cu Söter nu este deloc nostalgică, deoarece acest om al stadionului trăiește atletismul într-un fel anume, cred ca și Raica și alții, știind să ia din el echivalentul nectarului pentru albine. N-a văzut-o pe Viorica după victorie și crede că o va vedea mai tîrziu decît alții (de pildă, decît mine). Simt în discreția lui o dorință deliberată: aceea de a o lăsa pe Viorica să se bucure total de marele ei succes. Prezența lui ar fi divizat poate bucuria ei.

— Dacă-ți spun că acum mă gîndesc ca nu cumva Steaua să fi pierdut meciul de divizie, o să crezi poate că mint. Dar nu! Mă gîndesc sincer la asta.

— *Îmi permit să-ți amintesc totuși că ești părtaș la un număr de recorduri mondiale și de succese olimpice...*

— Recordul Vioricăi este al 15-lea din cariera mea de antrenor.

— *O coincidență: ai stabilit ca atlet 15 recorduri naționale.*

— O coincidență într-adevăr.

— *Viorica este emotivă. Știai? Mi-a declarat că din această cauză a ratat săritura a doua. Söter se înviorează. Protestează imediat.*

— Inexact, chiar dacă ea crede acum așa ceva. Prima săritură a fost făcută cu vînt din față. Cea de a doua cu vînt din spate. Pentru ea care este atît de subțire (a avut în ziua concursului 49 kg) acest ajutor a trimis-o dincolo de prag! O cunosc foarte bine pe Viorica. Lucrăm împreună de 6 ani de zile. Mă gîndesc acum că, într-un fel, am fost poate insuficient de atent în ceea ce privește munca sportivă deși știam ce valoare reprezintă ea, chiar dacă nu suficient șlefuită. Nu puteam face altfel, atunci Ioli era prima atletă a țării și a lumii și ei îi dedicam cea mai mare parte a timpului și preocupărilor mele.

— *Și acum te gîndești la Ioli? spun, nu știu exact pentru ce, probabil pentru că credeam că succesul de proporții realizat de Viorica ar fi trebuit să-l depășească și pe el cum ne depășise pe noi. Răspunsul lui Söter mă trezește la realitate și-mi amintește un lucru uitat poate în acel moment: că prietenul meu de sport este un om de caracter. De aceea îi reproduc răspunsul sec și mustrător pentru mine:* — Dar la cine ai vrea să mă gîndesc? *Și simt și eu ca și ceilalți din grup, că Ioli nu trebuia să lipsească de aici mai ales pentru*

(Continuare în pag. a 4-a)

Festivitate de premiere la săritura în lungime femei. Noua campioană olimpică, Viorica Viscopoleanu, este felicitată de marchizul de Exeter, președintele Federației internaționale de atletism

Foto: A.P.—AGERPRES

REFLECȚII LA O MARE VICTORIE

MICHEL HENAULT (*corespondentul agenției France Presse*): „Un miracol de constanță și voință — Viorica Viscopoleanu. Seria ei de sărituri arată că nu este vorba de o întîmplare (6,82 — depășit — 6,64 — 6,54 — 6,52 — 6,57). O asemenea serie nu realizează decît o mare campioană".

HEINZ NEGERLEIN (*comentator al televiziunii vest-germane*): „Pe toți ne-a surprins săritura extraordinară a Vioricăi Viscopoleanu. Trebuie să precizăm că prima săritură — cea care a constituit un nou record mondial — a fost realizată într-un moment în care viteza vîntului era aproape nulă".

MARY RAND (*fostă campioană olimpică, actualmente comentatoare la televiziunea britanică*): „Cred că nici eu, în cea mai bună formă, nu aș fi putut s-o întrec pe Viscopoleanu".

HEINZ VOGEL (*comentator sportiv al agenției SID — Dusseldorf*): „Aici, la Mexico, s-a întîmplat în mai multe probe ca o primă încercare foarte reușită să constituie o barieră psihologică pentru toți ceilalți concurenți. Așa s-a întîmplat și cu Viscopoleanu, ceea ce nu îi scade cu nimic nici valoarea performanței și nici meritul victoriei".

REPORTAJE ȘI COMENTARII, DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL LA A XIX-a OLIMPIADĂ

Trecerea rîvierei în proba de 3 000 m obstacole. În prim plan, campionul de la Tokio, belgianul Roelants

Telefoto: A.P.—AGERPRES

AUR ȘI ARGINT

JO

Acesta este, dacă modestele mele cunoștințe muzicale nu mă înșeală, titlul unui vals, desigur vienez. Ascultîndu-l, te cuprinde o bună dispoziție, un optimism viu, poate pentru că, în acordurile sale se rostogolesc, în ritmul amețitor prin repetare, strălucirile, nu mai puțin sclipitoare, ale celor două metale prețioase ca și talentul compozitorului. În acele clipe, deopotrivă ale muzicii și ale dansului, pare că lumea întreagă îți aparține, că nimic nu poate trece dincolo de draperiile groase ce ascund privirilor ferestrele înalte, de luminile lumînărilor albe de ceară, de parchetul lustruit al sălii de dans. Și, într-adevăr, o simplă melodie poate crea această atmosferă pe care, oricine a ascultat acordurile valsului și s-a dăruit chemării sale, a simțit-o, cel puțin, o dată în viață.

Ieri, la Mexico, pe două piepturi tinere, purtînd tricouri cu cele trei culori naționale românești, au fost prinse două medalii: una de aur și alta de argint. Cea de aur Vioricăi Viscopoleanu, cea de argint Mihaelei Penes. Mi le-am imaginat, nu alături de partenerele lor de întrecere, ci altfel, una alături de cealaltă, pe un podium comun, la același nivel, neseparate de regulamente sportive, de probe deosebite, de locurile ocupate în competiția olimpică. Poate că o asemenea fotografie ar trebui să fie făcută, și o vom face poate după întoarcerea la București, cînd timpul ne-o va îngădui, așezîndu-i unul lîngă altul pe toți medaliații noștri olimpici, pentru a avea, măcar pentru o clipă, imaginea mai cuprinzătoare a realizărilor din ultimii ani în sectorul sportului de performanță. Deocamdată, priveam această imagine închipuită, cu Viorica și Mihaela una lîngă alta și simțeam în inimă mai mult decît în priviri strălucirea caldă și severă a aurului și pe cea mai rece, dar mai vioaie, a argintului. Atunci am simțit cum de undeva, de departe, începe să se înfiripe un fior de muzică crescînd încet, încet, și o dată cu apropierea lui, prevedeam că va deveni un vîrtej și că va înlănțui perechea de pe podium, întregul stadion, făcîndu-l să se supună ritmului lui irezistibil. Era valsul vienez care-și citise numele pe piepturile celor două fete din România și coborîse din înălțimile nepătrunse de acolo unde se adună și nu se risipesc cum s-ar crede, toate armoniile muzicii. Viorica și Mihaela au început să alunece din ce în ce mai repede în acest vîrtej, cu bujorii obrajilor aprinși încă de pe urma eforturilor din stadion. Era o acceptare voioasă a acestui joc al imaginației, în care ele se lăsaseră prinse, zîmbind întocmai ca la primul bal. Le vedeam plutind, plutind în ritmul generos, în timp ce pecețile lor de aur și argint prindeau din zbor sclipiri smulse luminilor din jur. Și aceste lumini erau sutele de reflectoare care se înalță deasupra stadionului de la Ciudad de Mexico.

Și astfel vraja s-a destrămat, și cum era firesc am revenit la realitate. Din tot ceea ce visasem doar zîmbetele Vioricăi și Mihaelei erau așa cum le văzusem în clipa trecută și cele două medalii la locul cuvenit, pe piepturile zvîcnind încă de emoție ale laureatelor olimpice.

Ce-mi spunea această realitate? Că atletismul nostru cucerise încă o dată răsplata valorii atinse de unii dintre sportivii săi. Că după Iolanda Balaș și Lia Manoliu, pentru a doua oară, sportul cel mai complet ne bucurase inimile cu marea răsplată olimpică. Că fără îndoială în acest adevăr se reuneau foarte multe lucruri bune. Începînd poate cu deschiderea porților stadioanelor noastre (încă puține) tineretului, cu valorificarea tehnicienilor proveniți din rîndul foștilor sportivi, cu ceea ce, totalizînd, numim condiții materiale, cu o conjunctură favorabilă creată disciplinei sportive. Dar, acordurile valsului nemuritor ca și onoarea cîștigată de Viorica și Mihaela pentru mișcarea sportivă a țării, pentru ele însele, se îndepărtaseră acum și le luase locul clipa lucidității care trebuie totdeauna să urmeze. Și ce-mi șoptea acest moment al adevărului? Că posibilitățile existente la noi și favorabile atletismului nu sînt încă pe deplin valorificate, că sportului nr. 1 nu i se oferă decît puțin din ceea ce merită și, oricum, nu într-un raport direct proporțional cu satisfacțiile și onoarea cu care el îmbogățește tezaurul sportiv al țării. Să mi se ierte că în aceste împrejurări demne de o bucurie nestăvilită, îndemn mai curînd spre cugetare și perspectivă. Podiumul pe care le-am văzut stînd laolaltă pe Viorica Viscopoleanu și Mihaela Peneș nu este deloc imaginar. El reprezintă calitatea nativă a tineretului nostru, valoarea lui intrinsecă pentru sport ce așteaptă încă să fie activizată, pusă în valoare. Cel mai mare respect ce s-ar putea acorda noilor și excepționalelor performanțe reușite de atletele noastre ar fi transformarea lor într-o pîrghie de mare forță, prin mijlocirea căreia întregul nostru atletism să înregistreze acel progres la care-i dă dreptul dotarea tineretului, condițiile concrete create de stat și care se cer neîntîrziat folosite. Viorica și Mihaela, poate peste cîteva zile și alți atleți, și-au adus argumentul lor cel mai convingător posibil cauzei atletismului și pentru aceasta merită mai mult decît pentru succesul în sine, deoarece succesele lor vor trezi în rîndul tinerilor noștri pofta pentru disciplinele atletice, dorința de a urma marilor noastre campioane.

Să nu lăsăm să treacă încă o dată neînregistrat glasul atletismului.

Este un glas care ni se adresează cu vibrații de aur și argint olimpic.

Emanuel VALERIU
Ciudad de Mexico, 15 octombrie

PATINAJUL SE AFLĂ ÎN PRAGUL UNUI NOU AVÎNT

Convorbire cu tov. TEODOR BĂRBULESCU, președintele Federației române de patinaj

Serile calde de toamnă, care au deschis ferestrele în tot Bucureștiul, n-au avut darul să înșele pe iubitorii acelor sporturi unde temperaturile joase sînt o condiție sine qua non. Ei știu prea bine că vremea patinajului se apropie, că mai e puțin și vor putea să guste din plin bucuriile lunecușului pe gheață.

Federația română de patinaj, unul din cele mai tinere foruri sportive de specialitate, se pregătește să ia startul în primul său sezon de activitate de sine stătătoare. Se fac planuri, se țipăresc regulamente, se discută cu însuflețire în ședințe...

Care sînt perspectivele activității sportului pe patine, în apropiatul sezon? Cu această întrebare, întregită de altele, ne-am adresat tovarășului TEODOR BĂRBULESCU, președintele Federației române de patinaj, care ne-a oferit cu amabilitate răspunsurile solicitate.

★

— Patinajul, sport cu vechi tradiții în țara noastră, deosebit de apreciat de tineri și virstnici, se află în pragul unui nou avînt — ne-a declarat tov. Teodor Bărbulescu, la începutul convorbirii noastre. Fac această afirmație bazîndu-mă pe experiența primelor luni de activitate a federației noastre, răstimp în care obiectivele ce le urmărim s-au cristalizat, au căpătat formă precisă.

La ședința de constituire a Federației române de patinaj, în ziua de 26 mai a acestui an, noul birou federal își lua angajamentul că nu va precupeți nici un efort pentru a asigura dezvoltarea și răspîndirea, în țara noastră, a acestei frumoase și utile discipline sportive, inclusă și în programul olimpic. Unul din obiectivele propuse este tocmai punerea bazelor unei cît mai bune reprezentări a României, în ramura patinajului, la viitoarele Jocuri Olimpice de iarnă, de la Sapporo (Japonia). Acestui țel primordial i-au fost subordonate și primele măsuri organizatorice luate de activul nostru. Și iată de ce, în multiplele sale aspecte, munca pe care am început-o privește direct pregătirile pentru următoarea Olimpiadă.

Interviu luat de
Radu VOIA

(Continuare în pag. a 2-a)

ÎN ȘEDINȚA DE ASEARĂ A BIROULUI F. R. FOTBAL

A FOST DEFINITIVAT LOTUL REPREZENTATIV

Biroul federației de fotbal s-a întrunit din nou aseară într-o ședință consacrată discutării ultimelor pregătiri ale echipei naționale în vederea meciului de la Lisabona, din 27 octombrie.

Cu acest prilej, a fost definitivat lotul de 22 jucători care va fi anunțat în cursul zilei de astăzi la F.I.F.A. Din acest lot fac parte: COMAN, SUCIU, GORNEA — portari; SĂTMĂREANU, BARBU, BOC, DUMITRU NICOLAE, MOCANU, LUPESCU, DELEANU — fundași; GHERGHELI, DINU, PETESCU, STRÎMBEANU — mijlocași; PÎRCĂLAB, DOBRIN, DEMBROVSCHI, LUCESCU, PANTEA, GROZEA, OBLEMENCO, ȚARĂLUNGĂ — înaintași.

Din acest lot vor fi aleși, după etapa de duminică, cei 18 jucători care urmează să facă deplasarea în Franța (unde miercuri 23 octombrie vor susține un meci amical la Metz) și Portugalia.

Tot în ședința de aseară, antrenorul principal, Angelo Niculescu, a informat Biroul federal asupra ideii de joc a echipei noastre în partida cu reprezentativa portugheză.